

POWER-DESIGN

Harakraft i kirkelig skønhed

Kraftfuld input

Birgit Lynge

2013

Harakraft i kirkelig skønhed

Kraftfuld input fra natur og kirkekunst

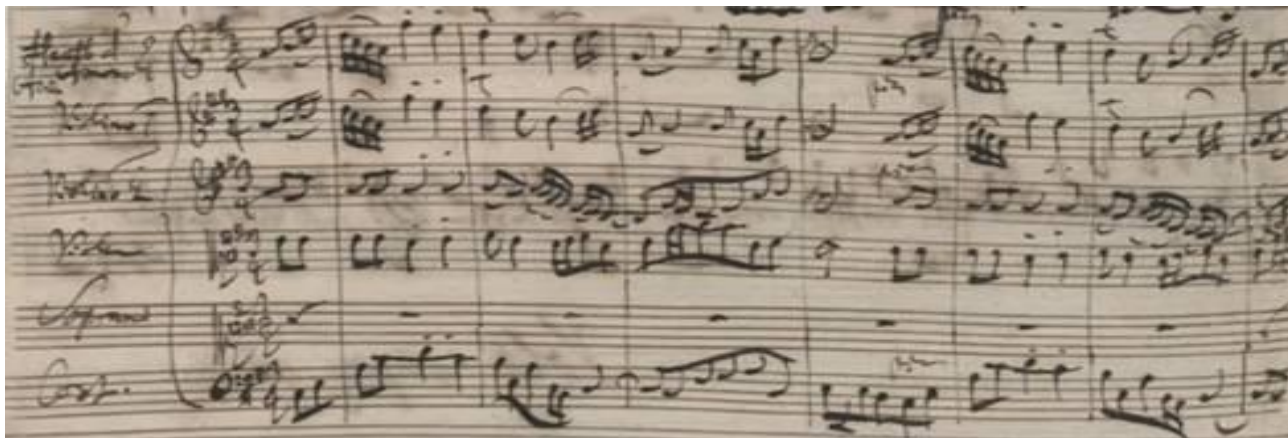
Jeg er så heldig ofte at komme i den lille Knebel Kirke med Mols Bjerges naturkraft i ryggen og havets dæmpede bølgekraft for foden via Knebel Vig.

I den kirke blev min skønne fodboldspillende datter døbt som 14 årig og konfirmeret et par uger efter. I dag er hun jordmoder af den herligste slags.

Også i den kirke har jeg indledt juleaftener og midtvejs i gudstjenesten, når strømmen gik, svitset over fra den lidende korsfæstede Jesus til min ovnstegte julegås, og hvordan den nu fik tilstrækkelig stegevarme til at blive et saftigt julemåltid. Tanker velsignet af den gode præst Erik Dybdal Møller, som er argentinsk født og har sans for livets reelle farverigdom.

Så skete det, at kirkens alter blev "ovnstegt" og ikke afbrudt tidsnok til at undgå at blive forkullet. En teenage-drengs kraftfulde energi og de alt for mange nederlag hengemt i en indestængt naturkraft blev hævnnet på kirken, som lå "nabo til". - Vist nok en molotov cocktail fik sin indgang gennem vinduet oppe ved alteret, og herfra gik alt i brand.

I stedet for at plante en tilbageholdt og forfinet vrede på teenageren og dermed få mulighed for at projicere sin egen hara-kraft (sexualkraft med ro og vrede) ud på drengen i al evighed, så fik den herlige argentinsk-fødte præst den idé, at sorgen skulle vendes til glæde og fryd.

Den mellemliggende historie kender jeg ikke i detaljen, men kunstner Bjørn Nørgaard – du véd ham med hesteofring i nabolaget og gobeliner i hovedstaden – han blev spurgt, om han ville forestå en fuldstændig fornyelse og modernisering af Knebel Kirkes apsis med alter, knæfald og "brudeskammel". Med alt hvad der behøves til nadverens hellige handling i den meget lille landsbykirke.

Så spurgt. Så aftalt. Så gjort.

Bjørn Nørgaard er ikke hvem som helst. Han er en moden mand og kunstner, må man nok sige. Og for at komme dertil, må man bestå livets mandomsprøver. Her er det, at man med den skabende (eller ødelæggende og dødbringende) kraft fra hara skal bestå den ene prøve efter den anden. Og netop ved at være sand i sit udtryk bygger denne energi hele vores samfund op, ind imellem at den fysisk forenes med kvindens saft og kraft og imødekommende lidenskab, hvorved fædrenes og mødrenes arv i kød og blod fortsætter slægt efter slægt.

Men netop i modsætning til kunstnerens udtrykte harakraft – i drømmenes mangfoldige udtryk viser den sig ofte som heste – er kristendommen én stor undertrykkelse af denne hara/hestekraft, for "sexualitet hører ikke hjemme i det åndelige kirkeliv". Eller gør den? Og i 2014 – Ny tid, nutid?

Den græskfødte Vassula Rydén - opvokset i Ægypten og Schweiz og svensk gift - ses her med et af de første malerier, som hun malede efter at åbenbaringerne begyndte i 1985. Hun er eneste nulevende profet. Billedet er fra Niels Christian Hvidts bog "Mirakler" (Gyldendal 2002).

Jeg tænker: Hvilken skade har man(d) ikke gjort ved at fjerne Maria fra den lutherske kirke og dermed kvindekræften? Hvilken skade har man ikke gjort ved at fjerne penis fra den katolske kirke?

Og den stakkels teenager med sine indestængte "hestekræfter", der måtte sætte kirken i flammer for at afreagere og udagere, for han havde ikke i folkets skole, folkeskolen, opnået at få hverken sund kropslighed eller naturlig kreativ udtryksmåde – og hans far var uden for rækkevidde, efter at hans fallos havde afleveret livgivende sæd til at skabe drengen, der voksede op kun med sin mor... Manges vilkår i dag i øvrigt, så hverken det ene eller det andet udelukker muligheden for en sund opvækst.

-Endelig fik jeg det at høre, så jeg helt ind i hjertet forstod det og helt ind i hara følte det. Hara som er et sanskritord for det kraftsted, der stråler imellem navle og køn, underlivet – livet hvorfra undere udspringer.

Som musiker og sanger, som danser og multikunstner har jeg altid levet ud fra dette fysiske kraftcenter. Jeg har ikke kunnet "lade være". Drivkraften har ført mig og min sunde natur, har villet og kendt livet udfoldet herudfra. Jeg har endog skabt en udviklingsmetode, PowerDesignMetoden, til at udvikle mennesker på en sund og naturlig måde, hvor psykologisering er unødvendig, da vi er givet redskaber hertil, som er større end ord og mental brain fuck.

Men kan det forenes: haras hestekræfter og kristendommens åndelige kraft?

Som jeg ser og forstår helheden, så kan den slet ikke adskilles eller skilles ad, for allerede der er den ikke længere hel. Som jeg ser det, er det et menneskeligt og åndeligt overgreb af de allerstørste, at den kristne kirke har gennemtvunget en separation af disse to dele.

Og hvordan er det da sket?

Den anglikanske teolog, forfatter og retræteleder Robert Llewelyn (1909-2008), som også var min fortrolige gennem de sidste 20 år af hans liv, han bad mig ofte synge min nynnende, shamanistiske sang for sig. Og en dag efter en sådan sangbøn, som jeg også kalder det, sagde han: "Brigit, you are totally centered in your hara." – Derefter rejste han sig og hentede en af sine ældste bibler. Her slog han op på Johannesevangeliet, og han læste:

*"He that believeth on me, as the scripture has said, out of his belly shall flow living rivers of water".*¹ Sådan udtrykte Jesus det til menneskene ved løvsalsfesten, kunne jeg selv læse. Og sådan fortalte rev. Robert Llewelyn² mig det, da jeg havde sunget for ham, og han efterfølgende så og mærkede min centrering i 'belly' ('hara' - underlivet – livet for undere), da han så den levende flod af energi, der strømmede fra mig, fra os, åbnet gennem sangen. Gennem den tone eller lyd hvor ud af jeg selv engang blev skabt.

¹ Citat fra Robert Llewelyn: St. John 7, 38 (Ny testamente – anglikansk bibel):

"He that believeth on me, as the scripture hath said, out of his belly shall flow rivers of living water".

Ifølge Llewelyn er ordet 'belly' fejlagtigt oversat med 'hjerter' ('heart'), som på dansk er oversat med ordene 'hans indre'. I stedet for betyder det 'hara' - 'underliv'- området midt mellem navle og bækkenbund.

² Revd. Father Robert Llewelyn (1909 – 2008) var min åndelige vejleder fra 1994 frem til hans død. Han var Chaplain fra 1976 til 1990 ved The Julian Shrine, Norwich. Var tidligere præst og skoleleder i Indien, Bahama, Frankrig og England. Blev hædret med Templeton Prisen i 1994. Er forfatter til mange bøger om kristen tro.

...Det at synge er som at give livet tilbage. Give liv til Jorden. Give liv fra sig – det er det modsatte af at bekrige og slå ihjel. Derfor må vi synge sammen, mænd og kvinder, på tværs af kulturer og andre skelsættende grænser.

Men på lignende måde er det med al den kreative energi og det kunstnerisk skabte, som vel at mærke skabes i dyb kontakt med dette center, hara, som vi i europæisk kultur mangler tradition for at respektere. Vi skal eksempelvis til de tibetanske munke for at finde denne respekt.

Robert Llewelyn læste efterfølgende videre i den autoriserede, anglikanske Bibel, og herfra læste han det samme bibelsted: "... out of his heart...."

Da jeg igen kom til Danmark igen, læste jeg i den autoriserede danske Bibel ordene "...fra hans indre...". Når jeg er tilpas frimodig tolker jeg det demonstrativt som "... fra hans galde...", men det er da ved Gud et ganske andet sted med en ganske anden og lidet kreativ energi end underlivets skabende kraftsted, der flyder som en i evighed strømmende kraft bestående af en sammensmeltet mandlig og kvindelig kærlighedskraft.

Som Llewelyn sagde det klart, 'belly' og 'heart' er to energimæssigt vidt forskellige steder – for ikke at tale om den frie danske oversættelse 'hans indre' som er så upræcis og intetsigende, end noget andet.

I Roberts og min samtale spurgte jeg om, hvorfor mon denne fejl eller forflygtigelse havde indfundet sig og var blevet fastholdt verden over i kristne samfund gennem så mange år?

Llewelyn mener, at de mandlige præsters og munkes angst for og undertrykkelse af deres egen seksualkraft i deres oversættelse har medført denne undvigemanøvre med katastrofale følger for generation efter generation.

Nu er det slut – i alt fald i Knebel Kirke. Det gamle alter med al sin tunge og mørke energi og undertrykkelse af livsglæden, menneskets menneskelighed, er lutret, gået op i røg.

Bjørn Nørgaard har skabt det nye i al sin skønhed, vitalitet og kraft.

Jesus har fået en rigtig menneskelig penis, banesåret er lagt i hara-regionen i underlivet... måske i galdekirtlen? I alt fald ikke i brystet (his heart). Ildtunger og blodsdråber – og galdedråber – samt Jesus i fuld figur danner i sin helhed et omrids, en form, af et hestehoved med næsebor, øjne og ører.

Hestekraften indeholder Jesus med penis, med ildtunger, med blod fra hara – eller galde fra galdeblæren, med hænder og fødder.

Hestehovedet indeholder med sin harakraft hele kristendommen for mænd og kvinder. Og ikke omvendt.

Jeg er befriet.

Jeg blev befriet, da en kristen veninde fra Hvide Sande gjorde mig opmærksom på hestehovedet. Jeg havde sendt hende en hilsen på et smukt kort fra Knebel Kirke, hvor jeg ofte har øvet mig ved orglet med "Nørgaard og Kristus i ryggen", som jeg udtrykte min kraftfulde position ved orglet. - En særdeles god følelse i sig selv.

Men jeg skulle helt til Hvide Sande og til en anden musisk, kristen kvinde (organistkollega) for at finde løsningen på en tusindårig gåde og forløsningen af min egen, i forhold til folkekirken generelt, indesluttede censurerede skaberkraft og seksualkraft.

Jeg undskylder, at dette billede ikke yder kunstværkerne retfærdighed i sin gengivelse, men mit forehavende har været at vise en aftegning af hestehovedet, som ingen – nej INGEN – af de lokale præster har kommenteret med ét eneste ord, da jeg fortalte dem om vores opdagelse... Selv trappen/DNA-strengen kan her ligne en hestetømme.

M a g e l ø s t !

Fantastisk lavet af kunstner Bjørn Nørgaard.

Jeg kan varmt anbefale enhver at besøge kirken og selv opleve kunstværket i sin helhed. Kirken er åben alle hverdage mellem kl. 9 og kl. 16.

Nu og for altid er det synligt, takket være hr. Nørgaard, at det er hestekraften (sexualkraften), der omkranser og rummer den kristne helhed.

Endnu er det dog sådan, som med Kejserens nye klæder, at der er ingen andre end min veninde, hendes mand og jeg... og vel nok bjørnen selv... der taler om det og tillader denne enhedskraft at udfolde sig i fri glæde og skaberkraft, kreativitet – seksualitetens vidunderlige og uudtømmelige kilde.

Men bare vent!

Birgit Lynge

Helgenæs

August 2013 og januar 2014